

Luonto ponteva Pohjannaan!
Milloin taas hänen nähä saan?
Milloin saanenkaan kesä-yöllä
Nähä kirkkaalla sädevyöllä
Ympäröityä taivoaan?
Milloin laineilta Pohjan vetten
Nähä hohtehen, nähä ett'en
Lansna unta ma nähnyt vaan? -
Milloin Pohjolan nähä saan?

Onhan nytkin sen tunturit
Jylhät, korkeat, kaunihit;
Vielä kaiketi kosket kuohuu;
Totta vieläkin virrat vuoltuu
Syvin uurtehin halki maan?
Eikö merikin yhä vielä
Huhdo rannikkoamme siellä?
Myrskyn virtt' eikö kuulukkaan? -

Milloin, milloin sen nähä saan?
Talvismaailman mahti uus',
Lumitannerten ihannus,
Mustat metsät ja synkät salot,
Revontulien tummat palot,
Nekin luontoa Phojanmaan.
Eikö kaikk' ole kannallansa?
Tokko mainio Pohjan kansa
Viel' on vanhassa viomassaan? -
Milloin Pohjolan nähä saan?

Kansa vankka, mi muinaisin
Seisoi miehuuden mittehin,
Vaarat hiihteli, kynti merta,
Tokko nytkin on vanhallaan?
Tooko voinee se sodan tiellä
Altiiks henkensä antaa vielä
Estä armahan isänmaan? -
Milloin, milloin sen nähä saan?

Pohjola, minun maa
Pohjaton, kaipuuni
Pohjannaula, mua johdata